

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >
Studentii plătesc pe jumătate
Strălnătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
91.— Ochiul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției
Un număr vechiu 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

MOȘTENIRILE STRAINILOR, de G. G. Mironescu, avocat.

Jurisprudența Română :

Tribunalul Ilfov secția II : Jurnalul No 494.

Judecătoria ocolului Medgidia : Atanasie Rădulescu și Benedict Wasserman, dați judecătii pentru convențiuni la legea regulamentelor farmaceutice.

Idem : I. V. Stepariu cu Primăria Tortoman ;

Informațiunii.—Bibliografie.

MOȘTENIRILE STREINILOR¹⁾

Ce lege va cărmui moștenirea unui străin deschisă în România ori moștenirea unui străin deschisă în țară străină dar cuprinzând și avere aflătoare în România, sau, în fine, moștenirea unui Român deschisă în țară străină ?

Asupra acestei celebre chestiuni de drept internațional privat, trei soluțiuni au fost propuse de diferiți autori :

1. După unii va trebui să se aplice tot-d'a-una legile situațiunii bunurilor cari compun moștenirea, fără nici o distincțiune între mobile și imobile. Deci, dacă aceste bunuri se găsesc în

țări diferite, moștenirea asupra fie-cărui mobil sau imobil succesoral, va fi cărmuită de legea țerei în care el se află.

Vor fi dar atâtea moșteniri câte țări diferite în cari *decujus* a lăsat bunuri succesorale : *Quot sunt bona diversis territoriis obnoxia, totidem patrimonium intelliguntur* ²⁾.

2. Alți autori fac distincțiune între mobile și imobile. Moștenirea asupra imobilelor, zic ei, trebuie a fi tot-d'a-una cărmuită de legea situațiunii imobilelor. Din contră moștenirea asupra imobilelor va fi cărmuită de legea națională a lui *decujus*, sau de legea ultimului său domiciliu : *Mobilia sequuntur personam. Mobilia ossibus personae cohaerent*. Deci dacă *decujus* a lăsat și mobile și imobile, moștenirea-i se va împărți mai întâiu în două succesiuni : cea mobilă și cea imobilă, supuse fie-care la legi deosebite. În al doilea loc, dacă nu amândouă aceste succesiuni, cel puțin cea din urmă ³⁾ se va împărți în atâtea moșteniri diferite câte teritorii diferite conțin imobilele succesorale.

3. Alți autori, în fine, considerând moștenirea ca o universalitate juridică indivisibilă (căreia trebuie să se aplice o lege unică) profesează că moștenirile străinilor trebuiesc a fi tot-d'a-una cărmuite de legea națională a defunctului, ori-care ar fi natura și situațiunea bunurilor succesorale.

²⁾ Vezi și mai departe nota 5.

³⁾ Și succesiunea mobilă se va putea împărți în două moșteniri diferite, dacă defunctul nu a avut ultimul său domiciliu în țara-i de origină și dacă a lăsat avere mobilă și în țara domiciliului ultim și în țara-i de origine. V. Sirey Codes annotés, edit. a 3-a, sub art. 3 cod. civ. No. 114 (Rouen, 25 Mai 1843).

¹⁾ Bibliografie : Antoine, *De la succession légitime et testamentaire en droit international privé*, Paris, 1876 ; A. Bertauld, *Questions pratiques et doctrinales de Code Napoléon*, Paris, 1869, vol. I, cap. VII ; Despagnet, *Précis de droit intern. privé*, No. 290 și urm ; Laurent, *Le droit civil international*, 8 vol. Paris 1880-82 vol. VI, cartea III, cap. IV, No. 128-424 ; Weiss *Traité élémentaire de droit international privé*, Paris 1890, p. 680 și urm. Renault, *De la succession ab intestat des étrangers en France et des Français à l'étranger in Journal du droit international privé*, an. 1875, pag. 329 și 422 ; an. 1876, p. 15. Cf. Arntz, *Cours de droit civil français*, vol. I, No. 70 și urm. ; Aubry et Rau, *Cours de droit civil français*, Ediția 5 (an. 1897), vol. I, pag. 154 și urm. ; Laurent, *Principes de droit civil fr.*, vol. I, No. 108 și următorii.

Să examinăm mai de aproape aceste trei sisteme.

I. Cel d'întăiū este o aplicațiune riguroasă a principiului că legile unei țări n'au nici o putere în afară de teritoriul ei. Inșă acest principiu al teritorialității legilor, de altmintrelea foarte exact, nu mai este este astă-zī așa de inflexibil cum era altă dată. In adevăr, în timpurile vechi când starea normală internațională era starea de dușmănie dintre diferitele state, era natural ca principiul teritorialității legilor să fie cu strictețā aplicat. Astă-zī situațiunea nu mai este aceeași. Intre diversele state domnesc relațiuni de pace și amiciție, cari au permis derogări de la principiul teritorialității legilor. Ast-fel, toate legislațiile moderne au admis că o serie de legi, numite de *statut personal*, urmăresc pe naționali în teritoriile statelor străine. Nu este inșă mai puțin adevărat că, după aceleași legislațiuni, o a doua serie de legi, numite de *statut real*, nu au nici odată putere dincolo de frontieră, iar, în limitele teritoriului, ele se aplică fără distincțiune atât naționalilor cât și străinilor.

Ei bine, partisanii primului sistem, de care ne ocupăm, susțin că legile relative la moștenire (și mai ales acelea cari regulează ordinea succesorală) țin de *statutul real*. Această susținere se sprijină mai cu seamă pe considerațiunea că legile de succesiune ar fi legi politice.

Dar, chiar admitând că ceea ce domină în legile asupra succesiunilor ar fi „vederile politice“, „rațiuni de interes social“ privitoare la organizația și prosperitatea familiilor, este evident că legiuitorul unei națiuni nu se poate preocupa de cât de organizarea și propășirea familiilor naționale. De familiile străine se ocupă legiuirile străine și acestea se cuvine să fie respectate pe alt teritoriū, întru cât nu contravin ordinii publice și bunelor moravuri, așa cum sînt ele înțelese pe teritoriul respectiv.

Inșă este mai mult de cât contestabilă aserțiunea că legile de moștenire ar fi legi politice. In adevăr, legile politice sînt, prin firea lor, legi imperative, cari prescriu o anume organizare, ordonă anume măsuri, de la cari particularii nu pot deroga, fiind-că interesul națiunei (real ori presupus) reclamă acea organizare sau edictarea acelor măsuri. Tot așa stă lucrul cu legile asupra moștenirei? Nicī de fel. Din potrivă, aceste

legi sînt pur *supletive* sau *interpretative*. Libertatea de a testa fiind recunoscută de legiurile moderne, ori-ce lege asupra succesiunilor *ab intestat* poate fi considerată ca interpretarea voinței presupuse a defunctului, ca un fel de testament legal care suplinește lipsa unui testament ordinar: Cine moare fără să fi lăsat un testament valabil este presupus că a acceptat testamentul legal. Așa fiind lucrurile, natural că legea la care fie-care înțelege a se referi, când moare fără testament, este legea sa națională; aceasta decī va trebui să se aplice tot-deauna; ea este expresiunea voinței presupuse defunctului. Pe de altă parte fiind admis în principiu că străinul ar putea înlătura aplicarea legii situațiunei bunurilor prin facerea unui testament, pentru ce testamentul său legal, legea lui națională, n'ar putea să aibă acelaș efect? Pentru ce ea ar avea mai puțină putere de cât simpla exprimare a voinței defunctului?

Dar, dacă, din punctul de vedere al principiilor primul sistem ce ne preocupă e foarte greu de justificat, apoi el se justifică încă și mai puțin din punctul de vedere al consecințelor sale practice. In adevăr, noi am observat deja că, aplicând pentru moștenirea fie-cărui mobil sau imobil succesoral legea teritoriului pe care el se află, succesiunea se va împărți în atâtea moșteniri diferite câte teritorii diferite conțin bunuri succesoriale. Nesocotind ast-fel principiul unității succesiunei, acest sistem conduce, în practică, la dificultăți adesea inextricabile. Moștenirea fiind o universalitate ce cuprinde un activ și un pasiv, acceptarea unei părți din activ implică obligațiunea de a suporta o parte corespunzătoare din pasivul moștenirei. Cum este cu puțință aceasta, când moștenirea e împărțită într'o sumă de succesiuni separate, cârmuite de legi deosebite? Face-se-va o repartiție proporțională a datoriiilor după valoarea comparativă a bunurilor moștenite de diferiții succesibili? Care tribunal va face această repartițiune?

Dificultăți analoage se presintă pentru toate chestiunile de detaliū, reglementate în mod diferit de diferitele legislațiuni ce ar trebui să se aplice aceleiași moșteniri⁴).

⁴ Ast-fel, dacă o moștenire se deschide într'o țară străină, unde nu există acceptare sub beneficiu de inventar și dacă de această

În definitiv deci, acest înteiu sistem nici nu se poate justifica în principiu nici nu comportă o fericită aplicațiune practică. De aceea partizanii lui s'au împușinat foarte și astă-zî nu mai este profesat de nimeni dintre autorii cu vază.

II. Al doilea sistem pleacă tot de la principiul teritorialității legilor ca și cel d'înteiu, însă îl aplică cu mai puțină stricteță, admitînd o derogare de la dînsul în favoarea succesiunii mobiliare.

Avînd acelaș punct de plecare și aceleași rezultate practice ca și primul sistem, acest al doilea sistem prezintă toate defectele celui d'înteiu, dar el mai are și inconvenientul de a fi nelogic. În adevăr, de ce această diferență între succesiunea mobilă și succesiunea imobilă? Explicațiunea care se dă de obicei este următoarea: Teritoriul formează baza materială a statului. Existența fiecărui stat este intim legată de soarta imobilelor care compun teritoriul lui. De aceea nici un legiuitor nu poate consimți să supue unei legiuri străine imobilele care constituiesc teritoriul țerei sale. Din potrivă, pentru mobile, relațiunile de bună înțelegere dintre state au permis această „concesiune internațională” ca mobilele aflătoare într'o țară să poată fi supuse unei legiuri străine în materie succesorală.

Această explicare se razimă pe o concepțiune învechită a suveranității. În evul mediu suveranul era proprietarul solului și, în virtutea dreptului său de proprietate, el exercita autoritatea-i suverană: Suveranitatea era esențialmente teritorială⁵⁾. Astă-zî din potrivă, suveranitatea este esențialmente personală: ea nu mai derivă din dreptul de proprietate asupra solului, ci din alte considerațiuni de ordine morală. De aceea proprietatea asupra unei părți de teritoriu nu mai poate fi privită ca o concesiune acordată de suveran supului său (și care prin urmare, în principiu, nu ar putea fi acordată unui străin ce nu depinde

de suveranul teritoriului), ci ea este un drept individual garantat și îngădit de legile țerei. Străinul poate dobîndi un asemenea drept, în tocmai ca și naționalul, fără ca prin aceasta să se aducă vre'o știrbire suveranității.

Diferința ce face acest al doilea sistem între succesiunea mobilă și succesiunea imobilă nu se poate deci justifica. De almintrelea, oricare ar fi explicarea ce s'ar căuta să se dea acestei distincțiuni, ea s'a întemeiat prea probabil, la origină, pe ideea veche că mobilele ar fi de puțină valoare (*res mobilis res vilis*), idee care nu mai poate avea astă-zî nici un susținător.

Acest al doilea sistem nu se poate deci justifica din punctul de vedere al principiilor, iar din punctul de vedere al rezultatelor sale practice, el prezintă cum am zis-o deja, aceleași grave inconveniente ca și primul sistem.

Cu toate gravele sale defecte, tradițiunea a consacrat acest al doilea sistem în Anglia, în Austria, în Belgia, în Franța, în Holanda, etc., și jurisprudența îl aplică în mod constant în aceste țeri și cu deosebire în Franța, cum vom avea ocaziune a vedea mai departe. În doctrină însă acest al doilea sistem, care era altă dată profesat de imensa majoritate a comentatorilor, numără acuma cam puțin partizani, dintre cari cei mai remarcabili sunt: *Aubry et Rau* și *Demolombe*.

III. Al treilea sistem pornește de la principiul că succesiunea este continuarea persoanei defunctului (*personam defuncti sustinet*).

Acest principiu, necontestat în dreptul roman, este tot atât de exact și astăzi.⁶⁾ Or, odată admis acest principiu, este evident că legile care cărmuiau existența juridică a persoanei, pe când ea trăia, urmează să cărmuiască și continuarea persoanei defunctului. Moștenirea trebuie dar să fie tot-d'auna cărmuită de legea națională a defunctului. Cu alte cuvinte dreptul de moștenire fiind tot ce poate fi mai personal, legile care îl reglementează trebuie considerate ca ținînd de statutul personal.

De almintrelea, succesiunea este o universalitate juridică, cuprinzînd mobile și imobile, drep-

⁵⁾ De alt-fel și în dreptul cutumiar era aproape acelaș lucru, cum mărturisește adagiul: *le mort saisit le vif, son hoire le plus proche...* v. Laurent, *Principes de droit civil français*, rol. I, No. 109.

moștenire depind lucruri aflătoare în România, succesibile, cari vor moșteni aceste bunuri, pot ei accepta sub beneficiu de inventar? Și, în cas afirmativ, vor fi ei ținuți, pe aceste bunuri, de totalitatea datorțiilor, ori numai de o porțiune din datorii, proporțională valorii comparative a bunurilor succesoriale aflătoare în România față cu bunurile succesoriale aflătoare în străinătate?

⁶⁾ De aceea era natural să nu se admită asupra nici unei parcele din teritoriu aplicarea unei legiuri decurgînd din altă suveranitate de cât cea a suveranului teritoriului. În materie succesorală imobilă trebuia dar să fie atatea moșteniri câte teritorii: *quot sunt bona diversis territoriis obnoxia totidem patri-monia intelliguntur*. Acest adagiu, în înțelesu-i tradițional, se referă la succesiunile imobiliare. Noi i-am dat mai sus un înțeles mai larg, care e de alt-fel, conform, sensului etimologic.

turi și obligațiuni. Ea e un fel de persoană morală care se identifică cu persoana fizică ce o reprezintă, eăci patrimoniul nu este un obiect exterior care ar putea avea o „asietă“ a sa proprie; el se confundă cu persoana proprietarului său. Deci nu i se poate rațional aplica altă lege de cît cea personală a proprietarului.

Pe de altă parte, legea care regulează moștenirea *ab-intestat* este, în genere, considerată ca exprimarea voinței presupuse a defunctului. Dacă el ar fi făcut un testament, validitatea acestuia ar fi fost hotărâtă după statutul personal al lui *de cuius*. De ce voința-i presupusă ar fi cărmuită de o altă lege sau de o serie de legi diferite? Nefăcînd testament, se presupune că el a acceptat „testamentul legal.“ Este oare rațional a presupune că defunctul a acceptat „testamentul legal“ făcut de un legiuitor străin, care nu putea ținea samă de obiceiurile, tradițiile etc. națiunii defunctului? Nu este cu totul natural a admite că el a înțeles a se referi la legea sa națională?

În fine, din punctul de vedere al aplicațiunii practice, acest al treilea sistem, respectînd ideia unității și a universității moștenirii, nu prezintă nici unul din inconvenientele celor-l'alte două sisteme, ci permite o aplicare equitabilă a legilor succesoriale.

Acest din urmă sistem, care se justifică foarte bine în principiu și comportă o justă aplicațiune practică, este adevărata soluțiune a problemului ce ne preocupă: moștenirea unei persoane va trebui să fie tot-d'auna cărmuită de legea națională⁷⁾ a defunctului orî-care ar fi natura și situațiunea bunurilor succesoriale.

În doctrină, acest sistem are mulți susținători (*Arntz, Bertauld, Laurent, Savigny, Zachariae*) și, în timpurile din urmă, el a fost consacrat de două legislațiuni europene: 1) Codul civil italian din 1866 (art. 8); și 2) Legea introductivă (art. 24, 25 și 26) a noului cod civil german (care va intra în vigoare la 1 Ianuar 1900).

*

⁷⁾ Unii autori (între cari și *Savigny*) voesc să se aplice legea domiciliului. Dar *Laurent* arată foarte bine (în *Le Droit civil international*, vol. III, No. 207) că aceasta e un fel de anachronism: principiul cutumelor variînd după domiciliu, a fost înlocuit prin principiul legilor naționale și acest din urmă principiu trebuie acum aplicat tot-d'auna când e vorba de un conflict de legi naționale.

Până aci noi am examinat chestiunea din punct de vedere pur teoretic și, în pură teorie, am ajuns la concluziunea că legea națională a defunctului va trebui să cărmuiască tot-d'auna moștenirea-i, orî-care ar fi natura și situațiunea bunurilor ce o compun. Prin urmare, moștenirea unui străin, deschisă în România, ar trebui să fie cărmuită de legea lui națională, chiar dacă ar cuprinde imobile situate în România. Tot legea națională a defunctului ar trebui să cărmuiască moștenirea unui străin, deschisă în țară străină, dar cuprinzînd și avere mobilă sau imobilă aflătoare în România. În fine moștenirea unui Român deschisă în țară străină, sau deschisă în România dar cuprinzînd și imobile situate în țeri străine, ar trebui să fie cărmuită de legea românească.

Aceste soluțiuni foarte equitabile și conforme adevăratelor principii sunt ele consacrate de legiuirea românească în vigoare? Răspunsul nu poate fi, credem, îndoelnic: Codul nostru civil nu a admis sistemul preconizat de noi, ci a consacrat doctrina tradițională, care face distincțiune între succesiunea asupra mobilelor și succesiunea asupra imobilelor.

În adevăr, singurul text referitor la chestiunea noastră este alin. I al art. 2 din codul nostru civil, care prescrie: „Numai imobilele aflătoare în cuprinsul teritoriului României sunt supuse legilor române, chiar când ele se posedă de străini.“ Acest text reproduce, cu o modifi cațiune fără importanță⁸⁾, aliniatul al doilea din art. 3 al codului civil frances și, în Franța, imensa majoritate a comentatorilor⁹⁾ și jurisprudența¹⁰⁾ sunt de acord întru a recunoaște că legiuitorul a consacrat doctrina tradițională, care supune le-

⁸⁾ Iată textul corespunzător frances: „Les immeubles, même ceux possédés par des étrangers, sont régis par la loi française.“ Traducătorul românesc a mai adăos cuvîntul *numai*. Din adăogirea acestui cuvînt, d-l *Alexandrescu* (Explicațiune teoretică și practică a Dreptului civil român, vol. I, p. 69), deduce că legiuitorul român a voit să spue clar că mobilele rămîn supuse legii personale a proprietarului. Această deducțiune este însă inexactă, fiind-că ea ar însemna că, după legiuitorul român, mobilele rămîn supuse legii naționale a proprietarului lor și în materie succesorală și în orî ce altă materie, ceea-ce nu admite teoria statutelor (care și d-l *Alexandrescu* recunoaște că a fost consacrată de codul nostru).

⁹⁾ Dintre autorii francezi marcanți, face disidență numai *Bertauld*, iar dintre autorii străini, care au scris asupra dreptului frances, *Arntz* și *Zachariae*.

¹⁰⁾ Se citează o singură hotărîre judecătorească în sens contrar (pentru aplicarea legii personale a defunctului): O hotărîre a tribunalului din Havre de la 28 August 1872.

gei situațiunei bunurilor moștenirea asupra imobilelor. Și, de alt-fel, zadarnic s'ar susține con-trariul, fiind-că legiuitorul frances, nereglemen-tând în mod expres chestiunea moștenirei străi-nilor, se înțelege că a voit să respecte tradițiu-ne. Or, tradiția era unanimă în favoarea doc-trinei statutare care distinge între succesiunea mobilă și succesiunea imobiliară. Pe de altă parte termenii art. 3 francez (ca și a textului corespunzător român) sunt așa de generali, în cât este imposibil a admite o excepție de la principiul general anunțat acolo. În fine acest principiu a fost în diverse rânduri, consacrat prin tratate internaționale, precum tratatul cu Austria din 11 Decembre 1866, tratatul cu Ru-sia din 1 Aprilie 1874, tratatul cu Serbia din 18 Ianuarie 1883, etc.

Și la noi s'ar putea invoca în favoarea doc-trinei statutare tradițiunea, dar această conside-rațiune nu are la noi nici o importanță, fiind-că, din punctul de vedere al legislațiunei, la 1864 noi am rupt cu toate tradițiunile și am împru-mutat totul din țeri străine. De aceea trebuie să ținem seamă de interpretarea ce se dă legei în țara de la care am împrumutat textul nostru, în specie în Franța.

Ținând seamă de aceasta, trebuie să decidem că codul nostru consacră doctrina care supune legei situațiunei bunurilor, moștenirea imobiliară, re-mănând să se aplice legea națională a defunctu-lui moștenirei mobiliare. Jurisprudența la noi a variat¹¹⁾, dar n'a avut a se pronunța de multe ori asupra chestiunei.—O convențiune cu Rusia din 1869 a consacrat doctrina statutară.

În cât privește mobilele, jurisprudența franceză aplică uneori legea domiciliului, alte ori legea na-țională a defunctului, după cum *de cuius* fusese ori nu autorizat a-și stabili domiciliul în Franța. La noi, unde această autorisație de stabilirea do-miciliului nu este în uz, va trebui să aplicăm tot-d'auna legea națională a defunctului. Aceasta cu atâta mai mult cu cât aplicarea legei domi-ciliului este, cum am avut ocazie a o zice deja, un anachronism: e un rest din timpul predom-nirei cutumelor.

¹¹⁾ O decisiune a Casației din 1869 (Buletin p. 477) aplică le-gea națională; O decisiune a Curței de Apel din București secț. II, din 1892 aplică legea situațiunei bunurilor (Dreptul, No. 76 anul 1892).

*

Doctrina statutară fiind consacrată de codul nostru civil, va trebui, vrînd nevrînd, să ne în-clinăm și să o aplicăm. Deci moștenirea unui străin, deschisă în România va trebui să fie cîr-muită de legile române în cât privește imobilele aflătoare în România, iar pentru mobile vom a-plica legea lui națională. Acelaș lucru pentru moștenirea unui străin deschisă în țară străină, dar cuprinzând imobile aflătoare în România. În fine moștenirea unui Român, deschisă în țară străină, va fi supusă legilor române în cât pri-vește imobilele aflătoare în România.

Este de dorit ca legiuitorul român să mo-difice acest sistem învechit și care prezintă mari inconveniente practice și să admită, ca și legiui-torul german și cel italian, doctrina simplă și echitabilă a statutului personal în materie suce-sorală.

G. G. Mironescu.
Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIUNEA II

Audiența din 20 Ianuarie 1899

Jurnalul No. 494

Succesiune. — Succesiunea unui străin deschisă în România — și care se compune și din avere imobi-liară. — De cine se regulează. — Cine rezolvă con-testațiunile dintre părți. — Competință. — «Art. 2 din Codul civil».

Succesiunea în care sunt și imobile trebuie regulată de autoritatea țerei în care s'a deschis acea succesiune.

Ast-fel când în succesiunea unui străin, se află și imobile situate în România unde s'a deschis succesiunea, numai tribunalele române sunt competente a regula această succesiune. atât pentru imobile cât și pentru mobile, și a rezolva contestațiunile ivite între părți, fiind singurele chemate a aplica legile statutului personal saii real, iar nu consulul țerei căruia aparține decuș, întru cât consulul nu are de cât o competență de natură pur grațioasă și nu poate tranșa contestațiunile dintre părți.

Tribunalul,

Avînd în vedere cererea moștenitorilor ab intestat înregistrată la No. 33,816/97 prin care cer punerea în posesiune asupra averii successorale rămasă de la defunctul Iohan Tunpach;

Avînd în vedere și cererea doamnei Ana Tomas în-registrată la No. 15335/98, care în calitate de legatară particulară cere a fi trimisă de justiție în posesiunea legatului lăsat de defunctul prin testamentul autenti-ficat la No. 3613/98 de Trib. Ilfov Secția Notariat;

Considerând, că din art. 899 c. c., rezultă ca legata-rii particulari spre a obține punerea în posesie, tre-

bue să se adreseze cu cererea de liberarea legatului către moștenitorii de sânge; urmează deci ca moștenitorii să fie puși în posesiunea succesiunii;

Considerând, că din jurnalul tribunalului No. 9305 din 1898, se constată că moștenitorii cei mai apropiați ai defunctului și care au vocațiune la această succesiune sunt d-nii Wanzel Iosef, Anton Mattias Tumpach, Caterina Nenice, Tomas Frantz și Ventzel Urbanich.

Având în vedere și recipisa Administrației Financiare din care se constată că acești moștenitori au achitat taxa de înregistrare convenită fiscului;

Considerând că din principiile generale ale dreptului Internațional, reese că succesiunea în care sunt și imobile, trebuie regulată de autoritatea țerei în care s'a deschis succesiunea; căci ast-fel ar fi imposibil și contrariu intereselor moștenitorilor, ca o succesiune compusă din mobile și imobile să se împarță prin atribuțiunii a două autorități cu totul deosebite;

Având în vedere și art. 26 cod. civ., care dispune «că imobile aflate pe teritoriul României chiar când ele aparțin străinilor, sunt supuse legilor Române» astfel fiind urmează ca autoritatea Română care regulează succesiunea imobiliară să reguleze și pe cea mobilă;

Considerând că din inventariul dresat se constată că succesiunea se compune atât din avere mobilă cât și imobiliară;

Având în vedere că înaintea acestui tribunal s'a ivit contestațiunii între părți, pentru regularea acestei succesiuni, după cum se constată din sentința No. 24/99, instanța competentă spre a se pronunța asupra contestațiunilor ivite, nu poate fi de cât acest tribunal, unde s'a deschis succesiunea și el singur e chemat a aplica legile statutului personal sau real pentru regularea acestei succesiuni; căci competența consulatului fiind de natură pură grațioasă, consulul nu poate tranșa contestațiunile dintre părți; a admite dar teoria contrarie, ar fi a recunoaște consulatului dreptul de jurisdicțiune contencioasă, ori acest drept nu'l au de cât consulatele din țările de capitulațiune;

Considerând că ori-care ar fi rapoartele stabilite pe calea diplomatică între guvernul Român și Austro-Ungar, totuși ele nu se pot întinde de cât asupra succesiunilor pur mobiliare, chiar de am admite că convențiunea cu Italia s'ar aplica și statului Austro-Ungar; de oare-ce nu există o lege care să declare această; totuși art. 22 și următorii din sus zisa convențiune nu se aplică de cât în mod excepțional când succesiunea este pur mobilă și când nu sunt interese indigene—ori în specie sunt interese indigene în această afacere, după cum se constată din petițiunea d-lui C. I. Polizu înreg. la No. 1272/99, prin care cere de la moștenitori suma de 300 lei datorită de către defunctul Iohan Tumpach;

Așa fiind tribunalul sesizat de moștenitori pentru regularea acestei succesiuni și înaintea căruia se găsește pendință și altă cerere de punere în posesie cum și interese indigene în această afacere, nu se mai poate desesiza de această succesiune căci ar comite o denegare de dreptate;

Pentru aceste motive,
Tribunalul,

Admite cererea lui Venzel, Iosef, Anton și Mathias Tumpach, Ecaterina Nenici, Tomas Frantz și Ventzel Urbanic; și dispune punerea lor în posesiunea succesiunii mobiliare și imobiliare a defunctului Iohan Tumpach prevăzută în inventariul aflat la dosar.

Se delegă d-lui jude supleant cu executarea acestui jurnal. D. Grefier va cerceta registrele.

(ss) D. Mavrodin, V. Miculescu.

Grefier, C. Georgescu

JUDECATORIA OCOLULUI MEGIDIA

Audiența de la 10 Noembrie 1898

Cartea de judecată corecțională cu No. 363

Atanasie Rădulescu și Benedict Wasserman, dați judecării pentru contravențiunii la legea regulamentelor farmaceutice

Competință.—Farmaciști. Contravențiunii la legea sanitară.—Cum se determină faptul imputat și prin urmare competența instanței represive. — (Art. 1, 238, 248, 299 al. I, 352, 353 și 356 c. pen., art. 69 din legea judecătoriilor de ocoale; art. 119 și 130 din legea sanitară.)

In materie penală, natura pedepsei determină dacă. faptul este crimă, delict sau contravențiune, și prin urmare jurisdicțiunea competentă.

Ast-fel, contravențiunile la legea sanitară, în ceea ce privește călcarea legii și a regulamentelor farmaceutice, pedepsindu-se cu o amendă de la 100 până la 2000 lei, și cu închiderea farmaciei, depășește dedeapsa dată pentru contravențiunile polițienești, și deci nu constituiesc asemenea contravențiunii, și ca atari nu sunt de competența judecătoriilor de pace a le judeca, ci de competența tribunalelor corecționale.

S'a ascultat d-l avocat D. Anagnosti din partea inculpatului Atanasie Rădulescu, lipsind inculpatul Benedict Wasserman.

Judecătoria,

Asupra acțiunii publice deschisă de d-l Procuror de pe lângă tribunalul Constanța cu rechisitorul No. 6231/98 contra lui Athanasie Rădulescu și B. Wasserman;

Văzând rechisitoriul în cestiune, actele la el atașate și ascultând pe contraveniente în apărarea sa;

Având în vedere că în materie penală, după cum rezultă din art. 1 cod. penal, natura pedepsei, determină dacă faptul este crimă, delict, sau contravențiune, și prin urmare jurisdicțiunea competentă;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 69 din legea judecătoriilor de ocoale, se stabilește că judecătoriile de ocol sunt tribunalele polițienești și judecă în prima instanță contravențiunile de simplă poliție de ori-ce natură și de ori-ce lege ar decurge;

Având în vedere că conform art. 1 Cod. pen., infracțiunea pe care legea o pedepsește cu închisoare polițienească și cu amendă se numește contravențiune, iar art. 9 Cod. penal, arată că pedepsele pentru contravențiune sunt: închisoarea de la 1 până la 15 zile; amenda de la 5 până la 25 lei;

Având în vedere că faptul ce se impută contravențiilor e prevăzut și pedepsit de art. 119 din legea «sanitară care prescrie: «Călcarea legii și a regulamentelor farmaceutice se va pedepsi cu o amendă de la 100 până la 2000 lei și cu închiderea farmaciei. — La aceeași amendă vor fi supuși farmaciștii cari dirigează o farmacie fără autorizația Ministerului, farmaciștii «diriginți cari vor admite în farmacia lor farmaciști «sau asistenți fără titluri recunoscute în țară sau «levi nematriculați la școala de farmacie precum și «diriginți de farmacie cari nu au farmaciele lor aprovizionate cu materiale de calitate prescrisă în farmacie «copie și în calitățile prescrise de regulamentele farmaceutice»;

Considerând că întru cât pedeapsa aplicată de art. 119 din legea sanitară, «amenda de la 100 până la 2000 lei și închiderea farmaciei ca să fie depepsă pentru contravențiune polițienească ar trebui să fie de la 5 lei până la 25 lei, conform art. 9 Cod. penal, iar în specie amenda fiind de la 26 lei, în sus, ea este pedeapsă pentru un delict conform art. 8 al. 3 Cod. penal, căci legea penală are înainte de toate penalitatea în vedere spre a da infracțiunii caracterul de contravenție sau delict.

Considerând că infracțiunea la legea sanitară imputată lui A. Rădulescu și B. Wasserman nefiind o contravenție de simplă poliție, ci corecțională, de oare-ce e vorba de o amendă pronunțată de la 100 până la 2000 lei și închiderea farmaciei și cum prin art. 71 din legea judecătorilor de ocoale, nu se dă în competența judecătoriei de ocol a judeca ast-fel de afaceri corecționale, comutându-se această competență la faptele prevăzute și pedepsite de art. 233, 249, 299 al. 1, 352, 353 și 356 cod. penal;

Că ast-fel fiind, judecătoria urmează a își declina competența de a judeca această afacere;

Declină competența a judeca afacerea privitoare pe A. Rădulescu și B. Wasserman și dispune a se înainta dosarul în cesțiune d-lui Procuror local spre a sesiza instanța în drept.

Judecător (ss) G. I. Ștefănescu-Goangă

Audiența de la 19 Decembrie 1898

Cartea de judecată No. 414

I. V. Șterpariu cu Primăria comunei Tortoman

Contravențiunii la plata acciselor comunale. — Contravențiuni vamale. — Infracțiune comisă de mai puțin de un an, însă nedescoperită în momentul comiterii ei. — Cine trebuie să o constate. — Ce însemnează cuvintele «informațiune judiciară».

«Art. 8 din legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, și art. 101 din regulamentul acelei legi; art. 172 și 176 din legea generală a vămilor».

Agenții vamali, sau agenții comunali, sunt în drept a constata contravențiunile comise la legea vamală sau la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, numai în cas de flagrant delict; în cât privește infracțiunile comise mai din înainte, însă de mai puțin de un an, ei nu au dreptul să instrumenteze, ci trebuie să se adreseze ministerului public pentru a obține o «informațiune judiciară.»

Prin «informațiune judiciară,» legiuitorul n'a înțeles autorizarea ori delegațiunea dată de parquet agenților vamali sau agenților acciselor de a constata ei infracțiune,

ci a înțeles că instrumentarea însăși, constatarea, să fie condusă de ministerul public sau judecătorul de instrucțiune.

S'a ascultat: d-nul avocat Dimcea, din partea apelantului I. V. Șterpariu, precum și d-nul avocat Al. Poteca, din partea Primăriei comunei Tortoman.

Judecătoria,

Asupra apelului, introdus în termen, de către Ioan V. Șterpariu, contra deciziunii No. 51/98 a consiliului comunei Tortoman prin care se confirmă în totul procesul-verbal de contrabanda din 8 Decembrie a. c.;

Ascultând pe apelant prin avocatul său în susținerea apelului cum și întâmpinările comunei prin reprezentantul său, și luând cunoștință și de actele dresate în cauză;

Asupra primului motiv de anularea procesului-verbal de la 8 Decembrie a. c. prin faptul că nu este încheiat de niște agenți competenți, căci nefiind un flagrant delict și fiind săvârșită în mai puțin de un an, trebuia a se obține o informațiune judiciară, conform art. 101 din regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, în unire cu art. 172 și 176 din legea vamală, care informațiune judiciară, nu s'a făcut, căci simplul fapt că Ministerul public a însărcinat telegrafic tot pe d-l adjutor de sub-prefect a continua cercetările, nu însemnează că s'a îndeplinit cerințele ziselor articole;

Având în vedere că din procesul-verbal de la 8 Decembrie a. c., dresat de D. ajutor de sub-prefect al plășei Medgidia, în unire cu primarul comunei Tortoman, se constată că s'a găsit un deposit de 60 butoaie capacitatea 140—160 kilg. gaz, fie-care, așezate în curtea locuitorului Ștefan Gheorghe și acoperite cu paie, care deposit aparține lui Ioan V. Șterpariu, fără a avea autorizația comunei de înființarea aceluși deposit și fără a plăti taxele convenite comunei;

Având în vedere că legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale din 1887 prevede prin art. 8 aplicabilitatea dispozițiilor legii vamale relativ la contrabandă până la votarea legii speciale de care acest articol menționează.

Având în vedere că legea vamală prin art. 172 stabilește că agenții vamali cari vor dobândi convingțiunea întemeiată că un fapt de contra-bandă a fost săvârșit de mai puțin de un an și cari vor avea cuvinte de a crede că acest fapt se poate constata, se vor adresa Ministerului public pentru a obține o informațiune judiciară, dispozițiune pe care o repetă și art. 101 din regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale.

Având în vedere dispozițiunile art. 172 și 176 din legea vamală după care agenții vamali au competența de a instrumenta și constata ori ce infracțiune numai în caz când contrabanda se descoperă în flagrant delict, nu însă și atunci când descoperirea se face mai târziu după săvârșirea faptului, însă înaintea de îndeplinirea prescripțiunii de un an, cum este în speța, în care caz agenții vamali sunt datorți după dispozițiunile art. 172 al. I și 101 al. I din regulament să se adreseze Ministerului public pentru a obține o informațiune judiciară.

Având în vedere că cuvintele «informațiune judiciară» n'au putut să însemneze în intențiunea legiuitorului, autorizarea ori delegațiunea dată de parquet agenților accizelor de a constata ei infracțiunea, ci trebuie interpretate în sensul că instrumentarea însăși se cere să fie condusă de Ministerul public sau judecătorul de instrucțiune;

Având în vedere că chiar referindu-ne la originea franceză a expresiunii «information judiciaire» încă nu am putea înțelege că ar fi vorba de a se obține o simplă delegațiune sau autorizațiune din partea Ministerului public, aceste cuvinte însemnând în dreptul frances o întreagă instrumentare sau constatare a

faptului din partea judecătorilor, pe care legea îi vizează în mod expres prin cuvântul «judiciare».

Considerând că rezultă învedereat din aceste texte de lege, că este neapărat necesară participarea procurorului său a judecătorului de instrucție, ori de câte ori o contrabandă urmează a fi constatată după săvârșirea ei, și din faptul că în ast-fel de cazuri urmează a se stabili faptul de contrabandă, din registre corespondențe și ori ce alte hârtii găsite în domiciliul bănuitorilor, este că nu pot fi controtate de cât de procuror și judecătorul de instrucție (Cassație Scđ. 1 No. 412 din 95;

Având în vedere ca în specie o asemenea informațiune judiciară nu există; la dosarul afacerii se găsește numai o telegramă a d-lui Procuror de Constanta No. 6964 din 3 Decembrie 1898, către d-l Sub-prefect al plășei Medgidia, prin care acorda informațiune judiciară pretinsa de art. 172 din legea vamală și 101 din regulamentul de constatare percepere și urmărirea veniturilor comunale, autorisațiune ce nu este suficientă pentru a înlocui o informațiune judiciară în sensul prevăzută de lege;

Că ast-fel fiind, și fără a mai cerceta cele-l'alte motive invocate în susținerea apelului, acest motiv se găsește întemeiat, și dar urmează a se admite, înfirmându-se zisa decisiune și anulându-se în consecință proces-verbal dresat în cauză.

Pentru aceste motive, și în virtutea legii hotărăse: Admite apelul, infirmă decisiunea și în consecință anulează procesul-verbal dresat din cauză.

Această carte de judecată este supusă recursului în casațiune, în termen de o lună, de azi.

(s.s.) Judecător, G. I. Ștefănescu Goangă.

INFORMAȚIUNI

În urma unei adrese din partea d-lui Procuror general din Iași, prin care atrage atențiunea d-lui Decan al baroului din București, cum că s'a'au trecut în tabloul de avocați câții-va ovrei, și un Polonez, originari din Iași, deschizându-se o anquetă s'a descoperit până acuma un d. Alex. Daniielescu, alias Chaim Avram, care a fost de îndată șters.

D. Decan anquetează acum în privința unui alt avocat ovreiu, Leonida Colescu.

Ar fi bine ca d. Decan să nu se mărginească numai de a șterge pe cei care a'au reușit să fie strecurați pe tablou, dar să constate cine e vi-novatul și prin ce manopere a'au putut fi înscrisi acești d-ni pe tablou, dându-i în judecată.

La 18 cor. înalta Curte de casațiune în secțiunii Unite, admitând recursul făcut de d-l Teodor Lemotheux, contra decisiii Curței de Apel din București, care ca și Curtea din Iași zisese că străini nu pot dobândi prin succesiune imobile rurale în România, a casat decisiunea trimitând procesul la Curtea de apel din Galați, spre a se conforma jurisprudenței stabilită de înalta Curte.

Recursul a fost susținut de d-l Titu Maiorescu.

D. Al. Mimmy, doctor în drept, fost procuror pe lângă Curțile din București, Galați și Craiova și fost director al Prefecturii Poliției Capitalei, a fost numit avocat la C. F. R. în postul din nou creat.

BIBLIOGRAFII

Citim în „Revue Bibliographique“ (publicată la librăria Giard et Briere din Paris) No. 2 (anul VI) din Februarie 1899, pag. 23, următoarea notiță privitoare la *Tratatul despre Casierul Judiciar*, publicat în limba franceză de d-l avocat Mironescu:

Tratat teoretic și practic asupra Casierului Judiciar, conținând: 1. O privire istorică asupra originii și sferei de aplicațiune a Casierului Judiciar; 2. Expunerea amănunțită a organizației sale actuale în Franța și în streinătate; 3. Examinarea diferitelor reforme propuse, de George Mironescu, doctor în drept, licențiat în litere, avocat la București, 1889, Paris, 1 vol. în 8°.

Această lucrare este o operă fundamentală asupra materiei *Casierului Judiciar*. Ea acoperă, cu succes, o adevărată lacună a literaturii noastre juridice.

D-l Mironescu începe studiul său prin o privire istorică asupra originii și sferei de aplicațiune a Casierului judiciar. După această introduțiune istorică foarte documentată (ca și tot restul lucrării d-sale de alt-mintrelea), autorul face, în «titlul întâiu» al tratatului său (zece capitole, pag. 33 — 174), o expunere foarte amănunțită a organizației actuale a Casierului Judiciar în Franța și în toate țările civilizate.

În ceea ce privește legislațiunile străine, d-l Mironescu a făcut cercetări personale de o mare importanță și a rectificat un număr considerabil de erori, strecurate în lucrările predecesorilor săi.

În partea din urmă a studiului său, «titlul al doilea» al tratatului (șapte capitole, pag. 175 — 240), d-l Mironescu examinează cu scrupulositate deosebite reforme propuse întru a înlătura neajunsurile organizației actuale a Casierului judiciar (îndrumarea celor eliberați din închisoare către recidivă). El se pronunță pentru «clandestinitatea» Casierului judiciar, cu o singură restricțiune: «societățile de patronagiū, zice el, trebuiesc să fie puse în măsură de a cunoaște antecedentele judiciare a celor ieșiți din închisoare cari se pun sub protecția lor».

A părut de sub tipar:

Volumul V TRATAT TEORETIC SI PRACTIC

de

PROCEDURA CIVILĂ

cuprinzând: Art. 138—288:

Desdaunări și cheltueli; Hotăririle date în lipsă și opozițiuni; Procedurile preparatorie și probatorie în general; Verificarea scriptelor, cercetarea prin martori, experți, cercetări în fața locului, interogator, jurământ, cererea reconvențională, intervențiune, suspensiune, perempțiune și începerea judecățiilor. Regulare de competență; Trimiterea la un alt tribunal; Recusațiune, de Dimitrie Chebacpi, Doctor în drept, avocat.

Se va expedia contra mandat sau timbre postale adrese d-lui D. Chebacpi, str. Plantelor No. 39.

Prețul tot 12 lei